

L²

L'improcedent

DOSSIER INFORMATIU EN DEFENSA DELS DRETS DE LES PERSONES

4.000 exemplars

Laia Manté
Advocada de Col·lectiu Ronda

Sobreendeutament, una roda on qualsevol pot quedar atrapat

Quan, d'una forma estructural, els ingressos habituals d'una persona o família són insuficients per cobrir les seves despeses essencials per viure, apareix el sobreendeutament, que afecta greument el dret a una vida digna i segura. Però existeixen mecanismes legals per abordar-lo

↑ Paula Zapata | Il·lustració

Hi ha històries que comencen sense grans senyals d'alerta. Com la d'en Jordi, que va arribar a un despatx del Col·lectiu Ronda immers en una situació de sobreendeutament que mai hauria imaginat. Feia anys que regentava una botiga de fotografia, un petit negoci que li permetia viure tranquil, arribar a finals de mes i dedicar-se al que li agradava. Quan va decidir fer unes obres per ampliar el local, va demanar un crèdit. Tot semblava controlat, però la caiguda de la demanda i l'encariment del lloguer -fruit de l'especulació immobiliària- van fer trontollar el seu equilibri econòmic.

De mica en mica, els deutes es van acumular. Van arribar els primers

recordatoris d'impagament i, per evitar l'embargament, va sol·licitar un altre préstec per cobrir els anteriors. El problema només va fer que agreujar-se i el resultat va ser un cercle viciós del qual no aconseguia escapar: una roda on qualsevol persona pot caure sense adonar-se'n.

El sobreendeutament és la situació que es produeix quan una persona o una llar ja no pot afrontar de manera sostinguda les despeses bàsiques i el pagament dels deutes contrets. No és un rebut pendent o una mala gestió puntual, sinó un desequilibri estructural: els ingressos disponibles són insuficients per cobrir necessitats essencials -habitatge, alimentació, energia o salut- i, alhora, complir amb els compromisos financers. El deute, lluny de reduir-se, creix, alimentat per

La llei de segona oportunitat permet a les persones afectades aturar un embargament i alliberar-se de part o tot el deute

per cobrir despeses quotidianes, arribar amb dificultats a final de mes, acumular impagaments recurrents (llum, gas, lloguer, hipoteca...), fer servir una targeta per pagar-ne una altra o tenir la sensació persistent que, malgrat treballar, el deute mai no disminueix.

Des del punt de vista jurídic, el sobreendeutament s'avalua per mitjà de la relació entre ingressos i deutes. Així, parlarem de sobreendeutament quan el percentatge dels ingressos d'una persona o família destinat a pagar creditors supera àmpliament la seva capacitat per a viure amb dignitat.

Les conseqüències són múltiples i, sovint, devastadores. En primer lloc, econòmiques, amb possibles embargaments i pèrdues de béns. Però també socials i personals: l'estigma, la tensió familiar, la pèrdua de confiança i, fins i tot, problemes de salut derivats de l'estrès i la pressió constant. El sobreendeutament no és només una qüestió de números: afecta directament el dret a una vida digna i segura.

Les segones oportunitats

La bona notícia és que existeixen segones oportunitats i que es pot aconseguir que la roda canviï de sentit o comenci el seu camí a la inversa.

El primer pas per revertir la situació és reconèixer que el sobreendeutament és un problema col·lectiu, no un fracàs individual. La llei estatal 25/2015, coneguda com a llei de segona oportunitat, que té origen en la legislació europea i es va incorporar al marc normatiu espanyol ara fa deu anys, permet a les persones sobreendeutades paralitzar els possibles

processos d'embargament i alliberar-se parcialment o totalment dels deutes pendents. Això sí, amb algunes excepcions, com ara, els deutes contrets amb Hisenda o la Seguretat Social que superin els 7.500 euros o els derivats de l'obligació d'abonar una pensió d'aliments o d'una condemna penal.

No obstant això, el procediment encara és complex i sovint costós, i exigeix demostrar bona fe, és a dir, no tenir un historial previ de sancions administratives per infraccions tributàries i que l'historial creditici de qui s'hi vulgui acollir permeti comprovar que no ha ocultat informació ni ha estat negligent a l'hora de demanar el finançament i que si no es paga és perquè afrontem una mala situació que no ens permet fer front als pagaments.

La llei de segona oportunitat és, doncs, una evident bona notícia per a totes les persones que s'han vist abocades a una situació d'extrema dificultat a conseqüència d'un seguit de factors i circumstàncies marcades per l'infortuni o la manca de responsabilitat per part de les entitats financeres. Però més enllà de crear un mecanisme legal que permeti oferir una alternativa plausible a les víctimes de sobreendeutament, cal abordar les causes profundes que afavoreixen -o, directament, provoquen- aquesta situació de deute excessiu i inassolible: la precarietat laboral, l'encariment de l'habitatge, la manca de regulació dels productes financers abusius i la necessitat d'una protecció més robusta dels drets socials. El dret a l'habitatge, a l'energia o a uns ingressos suficients no són luxes: són pilars essencials per prevenir el sobreendeutament i garantir una vida digna per a tothom.

Núria Vilarnau
Advocada de Col·lectiu Ronda

Execucions hipotecàries, la cara més vulnerable de l'endeutament crònic

La llei estableix mecanismes per protegir les persones que no poden fer front al pagament de la hipoteca. Si bé no sempre poden evitar la pèrdua de la propietat de l'immoble, sovint poden ajornar el llançament o suspendre'l

El nombre d'execucions hipotecàries a Catalunya va augmentar un 17,3% durant el segon trimestre de 2025, en relació amb el mateix període de l'any anterior. Segons dades de l'Institut Nacional d'Estadística (INE) espanyol, en aquest període es van registrar 820 execucions. Una xifra que confirma una tendència a l'alça des de l'any 2021 i que posa de manifest una de les expressions més dures de la vulnerabilitat econòmica: la pèrdua de l'habitatge a conseqüència d'un impagament sostingut de la hipoteca.

Fa més d'una dècada, les plataformes de persones afectades per la hipoteca van començar a reivindicar el dret a l'habitatge davant l'onada de desnonaments provocada per la crisi econòmica i l'esclat de la bombolla immobiliària. Milers de famílies es van veure incapaces d'assumir les quotes hipotecàries i van perdre la seva llar en processos judicials que sovint posaven en evidència la manca de protecció de les consumidores davant les entitats financeres.

El dret a defensar-se

El primer que cal saber davant una situació d'execució hipotecària és que existeixen possibilitats de defensa. La legislació vigent reconeix mecanismes per protegir les persones consumidores i vies processals que, si no sempre poden evitar el llançament de l'habitatge, poden almenys ajornar-lo o suspendre'l.

Els motius d'oposició poden ser diversos: des d'errors en el càlcul del deute fins a pagaments que no s'han tingut en compte. Però una de les al·legacions més rellevants sol ser la presència de clàusules abusives en el contracte hipotecari, com les conegudes com a clàusules sòl. Aquestes fixaven un tipus d'interès mínim que el client havia de pagar encara que, sumant l'euríbor i el diferencial pactat, el resultat fos inferior. És a dir, és una clàusula amb l'única finalitat de protegir els interessos de la banca contra escenaris de possibles baixades del tipus d'interès sense oferir cap mena de contraprestació a

les persones hipotecades. El mateix Tribunal Suprem va considerar abusiva i il·legal la presència d'aquestes i altres moltes clàusules abusives. Per exemple, les que estableixen interessos de demora desproporcionats o les de venciment anticipat injustificat, que poden esdevenir motius d'oposició en un procés d'execució, atès que la seva incorporació al contracte de préstec hipotecari suposa una vulneració dels drets de les persones consumidores.

Situacions de vulnerabilitat

Tot i l'existència d'aquestes possibilitats de defensa, hem de tenir clar que mantenir la propietat de l'habitatge en cas d'execució hipotecària no sempre és fàcil. El deute existeix i s'ha d'afrontar per evitar la pèrdua del bé, tot i que es pot pagar en el decurs del procés judicial i abans de l'adjudicació al mateix banc o a un tercer.

Tanmateix, la legislació contempla mesures d'atenuació per suspendre o ajornar el desnonament en casos de vulnerabilitat. Entre aquests, s'hi inclouen famílies amb menors, persones amb discapacitat, famílies nombroses o monoparentals, gent gran o llars amb ingressos insuficients. Per acreditar aquestes situacions de risc són imprescindibles els informes dels serveis socials i, finalment, serà el jutge o la jutgessa qui valori si l'ajornament procedeix.

Una via habitual per aturar un desnonament per impagament hipotecari és la detecció de clàusules abusives

Anticipar-se: la millor defensa

Enfrontar una execució hipotecària és molt més difícil que prevenir-la. Per això, quan una persona preveu que pot incórrer en impagament, és fonamental actuar amb previsió: conservar tota la documentació (cartes, sol·licituds, justificants de pagaments parcials, etc.) i buscar assessorament jurídic especialitzat, com més aviat millor. Quan arriba la demanda, el temps és clau: només hi ha deu dies per presentar oposició amb l'ajuda d'un advocat o advocada, d'ofici o de confiança. Actuar amb rapidesa pot marcar la diferència entre perdre l'habitatge o aconseguir mantenir-lo.

Òscar Serrano
Advocat de Col·lectiu Ronda

Maquinària bancària escurabutxaques

La responsabilitat dels bancs i entitats financeres en el sobreendeutament està contemplada per les lleis i reconeguda en nombroses sentències judicials. Abarca diverses pràctiques, com la manca d'una anàlisi rigorosa de solvència quan es demana un crèdit, les targetes per finançar compres amb interessos abusius, o la manca de control suficient per evitar pràctiques de ciberdelinqüència

Moltes de les persones que acudeixen als mecanismes de la llei de segona oportunitat -que permet a deutors particulars o autònoms cancel·lar o reestructurar els seus deutes- ho fan després de veure's abocades a la roda del sobreendeutament després de recórrer, sovint per pura necessitat, a les suposades facilitats a l'hora de concedir crèdits de bancs i entitats financeres. Parlem de préstecs demanats per afrontar despeses quotidianes o fer front a deutes anteriors concedits amb excessiva lleugeresa, que sovint incompleixen el deure legal d'analitzar la situació financera de la demandant, la seva solvència i la capacitat real de devolució. Aquesta laxitud en l'obligació de control i anàlisi vulnera la legislació vigent i ha esdevingut un dels principals combustibles que alimenta el foc del sobreendeutament, del qual els bancs i algunes grans cadenes de consum, a través principalment de les targetes anomenades *revolving* (que permeten el pagament a terminis a canvi d'interessos elevats) en són responsables en bona part.

Cada vegada són més les veus que reclamen mesures contundents per evitar que la concessió irresponsable

de préstecs continuï agreujant la crisi de sobreendeutament que patim. Amb aquest objectiu, i precisament per evitar que s'aprovin préstecs i crèdits que difícilment podran ser retornats, la normativa obliga les entitats bancàries avaluar prèviament la solvència de qualsevol clienta que les demani. Aquest deure està recollit en la Llei 16/2011, de contractes de crèdit al consum, i en la Llei 5/2019, reguladora dels contractes de crèdit immobiliari, que s'aplica als préstecs hipotecaris o crèdits garantits amb habitatges d'ús residencial. En ambdós casos, no avaluar correctament la solvència pot constituir una infracció greu. Però, tot i això, malgrat l'amenaça de fer front a sancions econòmiques i a la possibilitat que els contractes vinculats a aquests crèdits i productes financers puguin acabar sent nuls, la banca continua actuant recurrentment de forma irresponsable, ignorant les seves obligacions en matèria d'anàlisi de riscos i obrint de forma imprudent l'airet del crèdit a través de productes que es presenten sota la forma enganyosa de resultar barats i avantatjosos.

Quan el crèdit esdevé usura

L'exemple més clar d'aquesta manca de responsabilitat són les targetes *revolving*, comercialitzades tant per entitats

La llei que regula els crèdits hipotecaris dicta que és una infracció greu no avaluar correctament la solvència de qui el demana

financeres com per grans cadenes comercials. Aquest producte es presenta com una forma flexible de pagament i sovint acompanyades de la possibilitat d'obtenir descomptes o altres tipus d'avantatges, però la realitat és que darrere del miratge de quotes mensuals reduïdes per retornar els diners disposats s'amaguen interessos desmesurats i altres condicions abusives que poden convertir-se en una trampa per a la persona consumidora, i arribar a fer que els deutes generats per aquest producte resultin gairebé impossibles de retornar.

El Tribunal Suprem ja s'ha pronunciat en diferents ocasions sobre el caràcter abusiu d'aquestes targetes i ha assenyalat tant la manca de la informació prèvia que han de rebre les clientes com el caràcter usurer dels interessos aplicats, molt superiors als habituals del mercat. Així, els tribunals han declarat nuls aquests contractes i han establert que els interessos pagats indegudament han de ser retornats.

Ciberdelictes i més amenaces digitals

La negativa dels bancs a assumir les seves responsabilitats legals no la trobem només en la seva actuació en relació amb la concessió de crèdits i préstecs sense la deguda supervisió i control. També es pot

apreciar en els casos cada vegada més freqüents i greus de ciberdelinqüència i *phishing*. Aquest és un camp delictiu que no para d'eixamplar-se en què l'activitat delinqüent se serveix de tècniques cada vegada més sofisticades i complexes (*vishing*, *SIM swapping*...) per obtenir dades personals i suplantar la identitat de les víctimes, mitjançant l'accés als seus comptes i realitzar operacions no autoritzades.

Per a les persones usuàries afectades és difícil protegir-se d'aquests atacs, sobretot a mesura que la delinqüència desenvolupa noves formes de ciberestafes. Però els bancs sí que tenen la capacitat tecnològica de detectar, prevenir i actuar contra aquestes maniobres criminals; també el deure legal de fer-ho per complir amb l'obligació de garantir la seguretat de totes les operacions fins al punt de poder bloquejar qualsevol operació i no autoritzar-la fins a validar de forma fefaent que és la usuària titular qui realment està ordenant-la i no pas algú que ha suplantat la seva personalitat amb finalitats delictives.

En aquest sentit, el maig de 2024, el Tribunal Suprem es va pronunciar per primera vegada en un cas que va obligar Ibercaja a retornar més de 80.000

El Tribunal Suprem ha assenyalat la manca d'informació prèvia en casos de targetes 'revolving'

↑ Jorge Lizana
(Fotomovimiento).

**Una sentència
del 2024 obligava
Ibercaja a
retornar més
de 80.000 euros
sostrets d'un
compte amb vuit
transferències
no autoritzades**

euros sostrets del compte d'una clienta mitjançant disset transferències no autoritzades executades en una sola nit. La sentència va concloure que era responsabilitat del banc reforçar els seus sistemes de seguretat per impedir operacions tan evidentment irregulars. Arran d'aquesta decisió, molts altres jutjats s'han pronunciat en el mateix sentit davant de denúncies per estafes digitals i ciberdelinqüència i, fins avui, en gairebé tots els casos analitzats judicialment han acabat dictant-se sentències que assenyalen inequívocament l'obligació de les entitats financeres de retornar als seus clients els diners que els han estat robats, argumentant que tenen una responsabilitat "quasi objectiva" sobre la seguretat i integritat de totes les operacions realitzades en línia.

La legislació actual protegeix clarament les persones consumidores davant aquests delictes. La pèrdua d'estalvis per manca de diligència bancària i les fallades en els sistemes de protecció pot agreujar encara més situacions de vulnerabilitat econòmica o de sobreendeutament. Vetllar per la seguretat financera de la clientela no és només una qüestió ètica: és una obligació legal i una responsabilitat que recau plenament en les entitats financeres.

Laia Manté
Entrevista

«La llei de segona oportunitat reconeix que darrere dels deutes hi ha persones i circumstàncies»

El sobreendeutament és una problemàtica que travessa la vida de moltes persones i pot afectar-les greument, tant a escala vital com de salut mental. Parlem amb Laia Manté, advocada especialista en Dret Fiscal i Economia Personal del Col·lectiu Ronda, sobre l'anomenada llei de segona oportunitat, un marc regulador que ofereix a persones en aquesta situació de vulnerabilitat la possibilitat de recuperar el control de les seves vides.

Anaïs Borràs | Text

Roser Gamonal | Fotografies

En què consisteix llei de segona oportunitat?

Aquesta llei trenca amb la tradició del dret espanyol, que ve del dret romà i parteix de la idea que tothom ha de pagar sempre els seus deutes. Fins ara, els procediments civils només es preguntaven si havies pagat o no, sense valorar per què no s'havia pogut fer. La llei de segona oportunitat, impulsada des d'Europa, introdueix un canvi: reconeix que darrere dels deutes hi ha persones i circumstàncies. Si es compleixen uns requisits, es pot arribar a l'exoneració del deute. Es fonamenta en els drets humans, el dret a una vida digna i a poder refer-se després d'un cop de mala sort o d'una decisió equivocada. També té un component econòmic perquè una persona sense deutes pot tornar a treballar, consumir i contribuir a reactivar l'economia. Alhora, actua com a contrapunt al sistema, si la llei permet exonerar el deute a qui ha actuat de bona fe, els bancs i financeres s'ho pensaran més abans de concedir crèdit irresponsablement. En definitiva, és una segona oportunitat real per a les persones i un mecanisme que obliga el sistema a autoregular-se. Si dones préstecs sense valorar bé el risc, potser no els recuperaran.

LAIA MANTÉ

Advocada especialista
en Dret Fiscal i Economia
Personal

Quins requisits són necessaris per acollir-s'hi?

El principal és haver actuat de bona fe, no haver ocultat informació ni mentit sobre la situació econòmica personal. Si algú ha anat acumulant deutes per intentar sortir del bucle de l'ofec econòmic, no es considera mala fe. Tampoc es pot haver estat sancionat per Hisenda o la Seguretat Social, ni tenir antecedents penals relacionats amb delictes patrimonials. També hi ha certs deutes que en cap cas seran exonerables, com els aliments als fills o una part dels deutes públics, bàsicament amb Hisenda i amb la Seguretat Social. La llei fixa un límit de 10.000 euros per a cada un dels conceptes.

Com acompanyeu des del Col·lectiu Ronda les persones afectades en aquesta mena de procediments?

Acollir-se a llei de segona oportunitat requereix un procediment judicial, cal anar amb advocat i procurador. Des del Col·lectiu Ronda fem tot l'acompanyament jurídic. Primer, analitzem si la persona afectada compleix els requisits i si aquesta és realment la millor opció. Si és la millor opció, ajudem a recopilar

tota la documentació necessària i ens encarreguem de la representació davant dels jutjats. També fem un seguiment per assegurar-nos que el procediment es completi correctament.

Quins perfils arriben a vosaltres amb situacions de sobreendeutament?

Perfils molt diversos. Des de persones estrangeres que desconeixen el sistema d'aquí i acaben endeutant-se, o casos vinculats a problemes de salut mental, addiccions o compres compulsives. També hi ha dones que, afectades per relacions tòxiques, van assumir deutes de les seves parelles, o persones que han patit frauds, ciberestafes, o canvis dràstics de vida, com ara divorcis, la mort de la parella, un acomiadament o la jubilació, que comporta una reducció d'ingressos a la qual sovint costa adaptar-se. En general, ajuda a perfils molt vulnerables. Sempre els insisteixo que, un cop superat el procés, cal fer les coses d'una altra manera. La majoria ho entenen, no volen tornar a aquell nivell de patiment i aprofiten l'oportunitat. En general, però, falta formació i autoconeixement respecte a les finances.

“ENTRE ELS PERFILS AFECTATS, HI HA DONES QUE HAN PATIT RELACIONS TÒXIQUES I VAN ASSUMIR DEUTES DE LES SEVES PARELLES”

Trobeu que falta informació respecte a aquest recurs?

Hi ha molt desconeixement al respecte perquè no està instaurat en el nostre sistema. Des de la Generalitat s'ofereix un servei d'assessorament i acompanyament, i progressivament se'n va fent més difusió. Hi ha advocats que el publiciten i persones que hi arriben a través d'internet. De mica en mica, també els assistents socials comencen a conèixer la llei i a fer-ne derivacions. A poc a poc es va estenent, però està costant. Crec que és fonamental fer-ne més difusió i fer saber que existeix aquesta possibilitat.

A causa d'aquesta falta d'informació, una de les preocupacions més comunes pot ser en relació amb l'habitatge. La llei contempla casos en què es contempli mantenir-lo?

Sí, hi ha dos supòsits. Si la hipoteca cobreix el valor de mercat de l'habitatge, la persona es compromet a continuar pagant-la i pot mantenir-ne la titularitat. Ara bé, si es té la hipoteca en un estat avançat de pagament i es tracta de l'habitatge habitual, a llei li atorga una protecció especial. Permet mantenir-lo, sempre que es faci un

pla de pagaments, que es determina en funció de la capacitat econòmica de la persona afectada. Ha de suposar un esforç raonable, no l'ha d'impedir viure dignament ni cobrir les despeses bàsiques o familiars. Normalment, dura cinc anys si es vol mantenir l'habitatge habitual, o tres anys si és un altre bé patrimonial afegit, com un cotxe. Un cop completat aquest pla, s'exonera del deute restant.

Quin missatge donaries a les persones que es troben en situacions de sobreendeutament?

Que s'informin i que surtin del pou perquè hi ha llum al final del túnel. No és un procediment fàcil ni ràpid, requereix enfrontar-se al problema i mirar-lo de cara, però realment val la pena. Quan aconseguixes fer net, és com treure't una llosa de sobre, se t'obre el cel i pots tornar a començar. També és important saber que existeixen recursos públics que es poden utilitzar: a Catalunya, la Generalitat ofereix assessoraments gratuïts, i si els ingressos no arriben al salari mínim, es pot accedir a un advocat d'ofici. Encara que la situació sigui molt precària, val la pena informar-se ràpid i saber quines

**“SOVINT
S'INTENTA
ARREGAR EL
PROBLEMA
DEMANANT
AJUDA ALS
FAMILIARS
I AIXÒ
COMPLICA
ENCARA MÉS
LES COSES”**

opcions es tenen. Moltes vegades s'intenta arreglar el problema tard, demanant ajuda a familiars i això complica encara més les coses. Hem vist casos on s'han fet servir diners dels pares per cobrir deutes que s'haurien pogut exonerar. Per això, recomano demanar informació abans d'embolicar més persones de la xarxa de suport.

LES NOVES CRISIS CAPITALISTES: EL SOBREENDEUTAMENT

L'economia personal forma part inseparable del nostre dia a dia i condiciona aspectes essencials de la vida: des de l'accés a un habitatge fins al pagament de productes i serveis de primera necessitat. Tanmateix, l'augment dels preus, la precarietat creixent de salaris i ocupacions i la manca de transparència d'un sistema financer ple de pràctiques abusives poden abocar-nos a situacions que no hem escollit. Una d'elles, cada cop més freqüent, és el sobreendeutament.

Aquesta situació es produeix quan els ingressos ja no permeten cobrir les despeses habituals i el deute s'acumula de manera descontrolada. El resultat és una espiral d'angoixa, estrès i empobriment, especialment en un món on el consum i l'intercanvi monetari són el fonament.

Qualsevol persona treballadora sense patrimoni pot acabar endeutada, sovint per causes alienes a la seva voluntat. En moltes ocasions, l'espiral de deute esdevé l'única forma de fer front a les despeses més bàsiques

i quotidianes. Moltes persones acaben sent víctimes de la comercialització enganyosa de productes bancaris com les targetes *revolving* o, fins i tot, de ciberdelinqüents i pirates informàtics que utilitzen l'accés al crèdit com a parany al servei de pràctiques criminals.

Per molt que optem per decreixer o cercar alternatives, la roda capitalista continua girant i els diners continuen sent l'única moneda de canvi. Tot i això, cal tenir present que existeixen solucions legals a la situació de sobreendeutament com ara l'anomenada llei de segona oportunitat que, en determinats casos, permet l'exoneració total o parcial del deute sempre que no hi hagi mala fe per part del deutor. A més, no hem d'oblidar que, com persones consumidores, tenim drets i existeix una àmplia legislació que ens protegeix davant els abusos de la banca i de la ciberdelinqüència.

Necessitem una economia al servei de les persones, no persones condemnades a servir un sistema que només respon als interessos i desitjos del capital.

Produeix:

Directa

directa.cat
Riera d'Escuder, 38,
nau 1, planta 1
08028 Barcelona
directa@directa.cat

COORDINACIÓ
MAR VALLDEORIOLA PICANYOL,
MÍRIAM BLÀZQUEZ
I CARLA BENITO
DISSENY, MAQUETACIÓ
I IL·LUSTRACIÓ
PAULA ZAPATA
COORDINACIÓ FOTOGRÀFICA
JOANNA CHICHELNITZKY
EDICIÓ DE TEXTOS
ELOI LATORRE
CORRECCIÓ
MIRIAM TIJANI

Edita:

Collectiu Ronda

cronda.coop

BARCELONA
Carrer Trafalgar, 50-52, baixos
932 682 199

CERDANYOLA DEL VALLÈS
Rambla de Montserrat, 12, baixos
935 942 086

GRANOLLERS
Plaça de Josep Maria
Folch i Torres 12, 1r-C
938 708 742

MATARÓ
Carrer Palmerola, 12, 2n
937 982 804

MOLLET DEL VALLÈS
Rambla Nova, 26, 1r
935 933 346

RUBÍ
Carrer Josep Serra, 15, 1r-4a
936 999 761

TARRAGONA
Rambla Nova, 37, 3r-2a
977 232 244

TERRASSA
Rambla d'Egara, 111, 2n
937 802 288

VILAFRANCA DEL PENEDÈS
Carrer Sant Fèlix, 31, baixos
938 175 595

MADRID
Carrer Princesa, 7, 1r-2a
914 293 170